

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 374/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Mariánom Semanom, advokátom, Zelená 2, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Tpo 27/2021 z 30. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby označené rozhodnutie všeobecného súdu zrušil a prikázal všeobecnému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre trestné činy útoku na verejného činiteľa podľa ustanovení § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a výtržníctva podľa ustanovení § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, kde bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. Tp 15/2021 zo 4. apríla 2021, a to z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keď súčasne okresný súd nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, neprijal záruku dôveryhodnej osoby (matky sťažovateľa) podľa § 80 ods. 1 písm. a)

Trestného poriadku a ani písomný sľub sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti uvedenému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 Tpo 27/2021 z 30. apríla 2021 (ďalej len „namietané uznesenie“), ktorým ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu, resp. postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, dôvodí, že bolo podľa jeho názoru rozhodovanie krajského súdu o jeho sťažnosti proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu neprimerané dlhé, čím došlo k porušeniu jeho označeného práv a aj k eliminácii jeho práva na pravidelný prieskum dôvodnosti trvania jeho väzby v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý umožňuje obvinenému podľa presvedčenia sťažovateľa žiadať o prieskum zákonnosti väzby v intervale tridsiatich dní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania o väzbe zo strany krajského súdu rozhodujúceho v sťažnostnom stupni. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že *„bez mála dva mesiace čakal na informovanie, či jeho obmedzenie na osobnej slobode je zákonné“*. V konkrétnej podstate poukazuje aj na to, že od dátumu prijatia namietaného uznesenia krajského súdu do jeho doručenia sťažovateľovi ubehla neprimeraná doba dvadsaťjeden dní.

5. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky aj na rýchlosť tohto preskúmania. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o väzbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020).

6. Ústavný súd na základe súčinnosti poskytnutej tak zo strany okresného súdu, ako aj zo strany krajského súdu zistil jednotlivé skutočnosti relevantné pre posúdenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Z uvedených zistení vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa uplatnená proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu bola spolu so spisovým materiálom predložená krajskému súdu na rozhodnutie 23. apríla 2021. Krajský súd o nej rozhodol namietaným uznesením 30. apríla 2021 a toto rozhodnutie sťažovateľovi doručil 19. mája 2021. Doba, ktorá uplynula od predloženia sťažnosti sťažovateľa a súvisiaceho spisového materiálu krajskému súdu na rozhodnutie až do doručenia namietaného uznesenia krajského súdu sťažovateľovi, predstavuje dĺžku dvadsaťšesť dní a neprekračuje jeden kalendárny mesiac. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska

záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako vyplýva z uvedených informácií, v posudzovanom prípade sťažovateľa skutočná dĺžka druhostupňového väzobného konania odporúčanú lehotu jedného mesiaca nepresiahla. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania jeho väzobnej veci v rámci druhostupňového väzobného konania pred krajským súdom ako na prvý pohľad zjavne neopodstatnená. Sťažovateľom formulované námietky porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 2 a 5 listiny namietaným uznesením krajského súdu boli preto posúdené ako zjavne neopodstatnené. Ústavný súd nad rámec poznamenáva, že sa pri posúdení námietok sťažovateľa obmedzil na preskúmanie druhostupňového väzobného rozhodovania krajského súdu, keďže sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti svoju námietku formuloval výlučne len vo vzťahu k rozhodnutiu, resp. postupu krajského súdu, pričom postup okresného súdu v rámci prvostupňového väzobného rozhodovania do petitu a ani do odôvodnenia ústavnej sťažnosti nezahrnul.

7. V ústavnej sťažnosti smerujúcej proti druhostupňovému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ okrem iných práv namieta aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, II. ÚS 122/2019) a aj právam v zmysle čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („bien-fondé“) a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a ods. 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravujú vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, čl. 5 dohovoru (obdobne pozri I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Pokiaľ ide o sťažovateľom formulovanú námietku porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd uvádza, že procesné garancie súdnej kontroly väzby v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby, poskytuje čl. 5 ods. 3 dohovoru, nie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorý je aplikovateľný v nasledujúcich štádiách väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby). Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi druhostupňovým uznesením krajského súdu vydaným v rámci väzobného konania (rozhodovanie o väzbe) a obsahom už označených článkov ústavy a dohovoru boli sťažovateľom formulované námietky porušenia uvedených článkov ústavy a dohovoru druhostupňovým uznesením krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené.

8. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

9. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu